

Sesimiz – soluğumuz...

Akın Atauz

26/10/2019

‘Bir şeyi yaparken, hem bugün için bir etkisi olsun istiyoruz hem de olabilirse yarının da daha düzgün olabilmesi için bir etki yaratsın. Bu nedenle yazmayı/ yapmayı veya direnmeyi sürdürmek gerek.’

Fotoğraf: Ahmet Zeki Okur

Ses, eğer bir süre duyulmazsa, sanki hiç olmamış gibi sönümleniyor ve boşlukta bitiyor sanki. **Yeşil Gazete** için yazamadığım zamanlar için, sesimin böyle azaldığı ve sönüğü gibi bir duygu içindeydim. Ancak bunu doğal buluyorum ve yakınılacak bir konu değil, her şeyin nasıl olabileceği ile ilgili, beklenebilecek, olağan bir hal gibi...

Ne yapabiliyorsak ve yaptıklarımızın ne kadar yarar, ne kadar etki sağlamasını becerebiliyorsak, onlara tutunarak ve onları daha sonrası için dayanak yaparak, önümüzdeki yolu açmaya çalışıyoruz. Dünyanın yaşanabilir bir yer olması, gezegenin kendi iç dengelerine göre yaşamaya devam etmesi; insan türünün en hırslı ve en tahrip edici-yıkıcı ve acımasız kesiminin, gezegene ve gezegeni korumak isteyen diğer insanlara olan düşmanlığının, biraz olsun sınırlanabilmesine-dizginlenebilmesine bağlı. Dünyanın en büyük ve en kötücül devlerini ve gezegen düşmanlarını, bir çizgi film kahramanı gibi geriletmeye uğraşıyoruz, ama biliyoruz ki, henüz bunca kötücüllüğü dengeleyebilecek güçte değiliz.

Ama bu neyi değiştirir?

Eğer, bir **Ishiguro** karakteri gibi “**Gömölü**” deve karşı, yorgun bacaklarımızla yokuş yukarı yürümeye devam edebiliyorsak, güçlü ya da güçsüz olalım; ne fark eder? Önemli olan yürüyüşe devam etmek değil mi? Belki dev de o kadar güçlü değildir?

Bu yazılar, işte **bu “yürüyüş”**ün bir parçası olmak amacıyla. Bu yürüyüş, yürünmesi gerekli yolun ne kadar küçük bir parçası olursa olsun, yürünmeli. Yapabileceğimiz her şeyi, az ya da çok, yapmalıyız mutlaka. Gerçekte bunun az mı, yoksa çok mu olduğunu da tam olarak bilemeyiz. Çünkü bir şeyi yaparken, hem bugün için bir etkisi olsun istiyoruz hem de olabilirse yarının da daha düzgün olabilmesi için bir etki yaratsın...

Bu nedenle yazmayı/ yapmayı veya direnmeyi sürdürmek gerek.

Daha önce yazdıklarım, herhangi bir şeye, herhangi bir yarar sağladı mı, bilmiyorum. Yine de yukarıda yazdığım gibi, kentin içinde yürümeye devam etmek, kentin toplumunu ve onun devinmesini, kültürünü ve geğmişinin derinliklerini, coğrafyasını ve ekolojisini, mekanlarını yazmayı sürdürmek istiyorum.

Bazen **Baudelaire**’nin “**flaneur**”ü, ya da **Lauren Elkin**’in “**flanöz**”ü gibi, bazen de düpedüz bir **Ankaralı gibi** yürüdükçe dünyanın bütün kentlerinde ve yaşadığım kent olan Ankara’nın sokaklarında ve çıkmazlarında, irili ufaklı bütün meydanlarında ve meydancıklarında, kentin köşesinde ve bucağında, o kadar çok şey var ki fark edilmesi ve düşünölmesi gereken... Bunların, bir sorun filan olması da gerekmiyor. Bir durum, bir an, belki **Haldun Taner**’in tiyatrosundaki kurnaz kadının sersem kocası gibi perdeye değil de kentin bir kıyısına sinmiş bir replik/ bir kent hali... Hepsi. Her şey...

Gilles Deleuze yanılmıyorsam, şöyle söylüyordu: “Eğer iktidar ya da egemen olanlar, yaşama düşmansa, yaşamak bir direniştir.” Evet, yaşamak, kentin içinde yaşamaya devam etmek ve görmeyi gözlemlemeyi, anlamayı ve esinlenmeyi sürdürmek, anlamlandırmaya çalışmak, bu anlamalar üzerinden tartışmak, sokakta konuşarak yürümeye devam etmek...

Nedir bunun “kıymet-i harbiyesi?” Belki hiç. Hiç olsun. Sonuç olarak bu kentlerde yaşıyoruz, değil mi? Deleuze düşüncesi, bunun bir direniş olduğunu söylüyorsa, direnişçi olmaya devam etmek, direnişin daha çetrefil ve emek isteyen hallerini keşfetmek durumundayız. Belki bir gün, kendi dünyamızı, olmayan yerdeki ütopyamızı da olan bir yere kurabiliriz?

Yürüdükçe düşüneceğim. Yürüdükçe yazacağım.

Basit şeyler... Gündelik şeyler... Olağan ve her gün gördüklerimiz üzerine. Ama başka bir açıdan görmeye uğraşarak ya da onlara dair yeni şeyler söylemeye çalışarak...

Dinlemek de istiyorum, koklamak, dokunmak ve tadını almak...

Dünyanın bütün kentleri ve kırları, bunları sunuyor zaten.

Ama bu yürüyüş her zaman, baharatçılar çarşısında yürüyen bir denizci **Sinbad yürüyüşü** olmayabilir. Elbette acı olanlar, dayanılamayacak kadar kötü olanlar, kötülöklere uğramış olanlar da var. Savaşın ya da göçün azgın deryasına karşı, kucağında çocuğı ile boğıuşanlar da var. Yoksullar, ayrımcılıklara uğrayanlar ve ötekileştirilenler ve haksızlığı uğratılanlar, öldürölen kadın ve çocuklar, bombalananlar...

Kuruyan ağaçlar, iş makineleriyle biçilen ormanlar, barajlanan akarsular ve ırmaklar, zehirleme fabrikalarıyla ve otomobillerle karartılan mavi gökyüzü ve kimyasallarla sulanan gıdalar...

Yüröyeceğim...

Akın Atauz